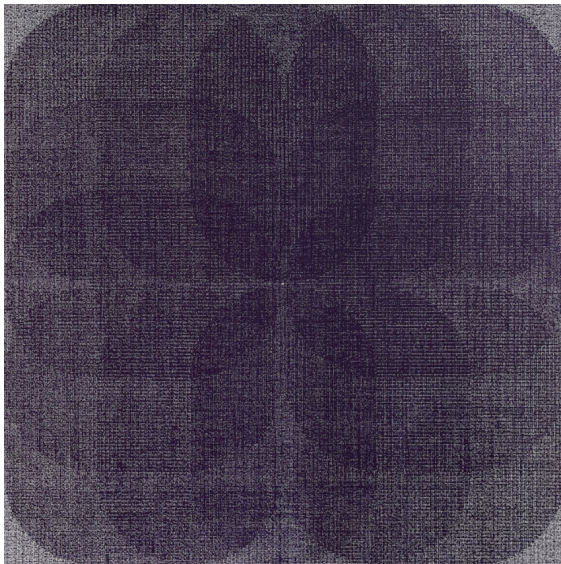
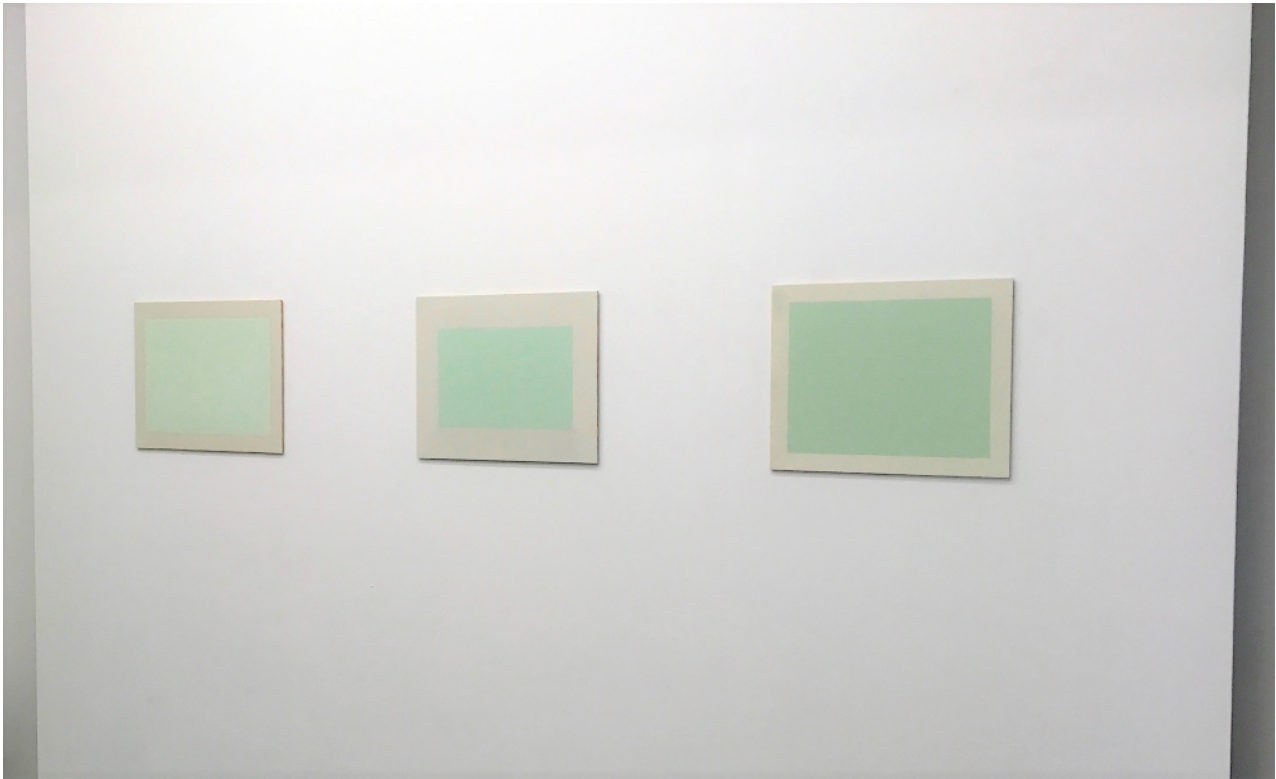

Konstruktion och kaos

KONSTEN.NET konsten.net/konstruktion-och-kaos

Magnus Bons

26 januari 2018

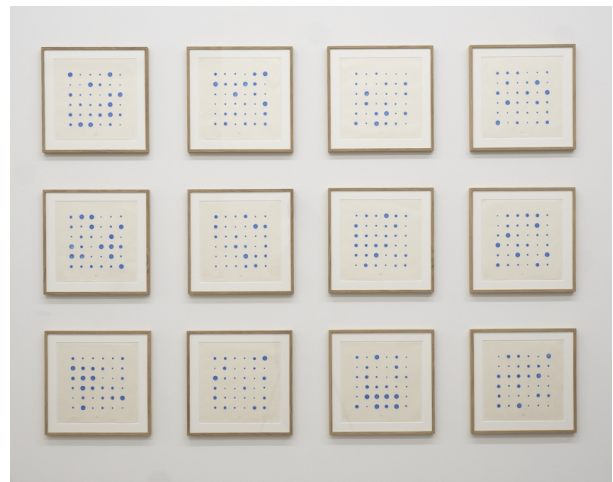

Arbetar konstnären antingen mot konstruktion eller kaos? Är valet mellan uppbyggnad och upplösning något av en grundförutsättning för skapandet? Om man ser till flera av säsongsöppningens utställningar tycks det i alla fall vara så, där flertalet verk lutar åt det konstruktiva hållet. Både målningar och skulpturala objekt präglas av ett tätt bildbyggande och drivs av en förutbestämd lagbundenhet som tar sig olika uttryck.

Olle Borgs och Sonja Larssons målningar tycks inta en position mot uppbyggnad, liksom även Michael Johanssons staplade objekt gör. Konstnärerna håller hårt i sina

respektive tyglar med en sorts komplett representation som resultat. De bygger medvetet verk där inte mycket går att lägga till, allt är givet vid ett första ögonblick, och som betraktare ges man istället tillfälle att reflektera kring orsakerna bakom den systematiska gestaltningen.

Hos både Larsson och Borg råder ett frontalt perspektiv där målningarnas former och bildelement breder ut sig från en mittposition. Extra tydligt är det kanske hos **Sonja Larsson (Cecilia Hillström Gallery)** som ibland lämnar en vit fläck i mitten där duken blottas (*ovan tv*). Det är som om den punkten rymmer alla övriga lägen i målningarna, som om de vecklat ut sig själva. En märklig effekt eftersom det slitsamma arbete som Larsson lagt ner i dem också är uppenbart. Hennes färgtytor vibrerar genom de många tunna linjerna och genom att de ligger så nära varandra – också i färgton. Ibland blöder linjerna samman vilket skapar välkomna brott i det hallucinatoriska regelverket.

Olle Borg (S.P.G.) fördelar sina vinklade geometriska former efter en algoritm hämtad från nätet. Han försöker minimera antalet valsituationer och vill undkomma slumpens effekter, och strukturerar sina ytmässiga bildrum med små, men viktiga, variationer sinsemellan. I stort sätt verkar det endast vara vilka färger och hur många som ska användas i varje målning som Borg själv bidragit med, om jag förstått saken rätt. Vilka premisser som bestämmer placering och storlek på den obligatoriska cirkeln vet jag inte, men den fungerar som ett störningsmoment och ger också ett visst djup till de hermetiskt trånga bildytorna.

Liksom i Borgs förra utställning på galleriet, finns även nu exempel ur en annan pågående serie (*ovan th*). I det första rummet hänger verk på papper med ett mönster bestående av olika stora punkter. Kanske är det det mjukare underlaget som gör att dessa mer oansenliga bilder upplevs som frisk luft. Eller om det är den oemotståndliga blå färgtonen?

En lekfull färgpassning finns hos **Michael Johansson (Galleri Andersson/Sandström)** som visar ett antal kompakta objekt sammansatta av vardagliga föremål (*tv*). Han bygger kuber och rätvinkliga block laddade med en nostalgisk ton. Kanske beror det på de alldagliga saker som formar hans materialansamlingar? Här finns allt från

plaststolar och anteckningsböcker till hurtsar och kylklampar. Föremålens vanliga

användning har liksom fallit i glömska, nu tas de i bruk på andra sätt. Är det ett slags konkreta drömmar om en mer poetisk ordning? Och ändå finns genomgående i Johanssons humoristiska ting en klaustrofobisk underton.

Frank Bowling (Christian Larsen) söker sig däremot bort från det planlagda och hans stora målningar excellerar genom färgstarka kaskader (*th*). Flödande färgsjok med en ovanlig måttnad och struktur – samtidigt tunn och tung – rinner över duken och blandar sig delvis med varandra. Ofta bygger Bowling sina målningar utifrån tredelade ytor, men där ordningen efter hand brakar samman. Jag måste erkänna att jag har behövt vänja mig vid hans uttryck, och har kanske inte helt tagit det till mig än. Dessa senare verk upplever jag samtidigt som friare och mer komponerade än målningarna som Bowling visade på Spritmuseum för ett par år sedan. Den egenartade varma bris som finns i hans verk blir allt mer tvingande.

Att det också ur ett konstruktivt och reducerat bildspråk går att få fram en fri och svävande bild visar **Charlotte Jönsson (Galleri Fagerstedt)**, och det med en särpräglad konceptuell sinnlighet. Tre små målningar där olika gröna fält ligger ovanpå en gulgrå botten (*överst*). Den gröna färgens intensitet och ytornas storlek varierar så att de två skikten ser ut att byta plats. Framför och bakom osäkras, likaså färgens bestämning. Målningarna upplöser sig själva. De pulserar av rent ljus.

Magnus Bons

Olle Borg, S.P.G., till 10 februari. Sonja Larsson, Cecilia Hillström Gallery; Michael Johansson, Galleri Andersson/Sandström; Frank Bowling, Christian Larsen; Charlotte Jönsson, Galleri Fagerstedt, all till 17 februari